

foto:Anders Hallberg

East Side Stories

Från sin nya hemstad tolkar Peter Jöback ett antal låtar som alla på något sätt hör ihop med livet som pågår i East Village där han numera bor. Om människor han mött och om livet i staden som aldrig sover. Varje låt har sin egen betydelse och han gillar dem lika mycket allihop.

Vad är det som gjort att du valt att bo i New York?

– Det är av olika anledningar, på det privata planet: Jag ville ta ett break från min vardag i Sverige och få reda på hur mycket jag påverkas i mitt liv av att vara en offentlig person. Och hur det är att komma till en stad där ingen har några förtecken av en som människa. Där man är den man är när man kliver in i ett rum och ingen har ens historia. I arbetet: För att få en ny lust och inspiration till mitt arbete.

Känner du dig helt anonym i New York?

– Ja det gör jag.

Men nog måste du springa på en och annan förvånad turist från Sverige som vill ta en bild?

– Nej faktiskt inte. Det är en stor stad här och jag har inte lagt märke till turister som plåtar mig.

Hur ser dagarna ut, planerar du eller tar du dem bara som de kommer?

Jag tar dem oftast som de kommer, förutom när vi spelade in min nya skiva. Och när jag gör auditions måste jag naturligtvis förbereda mig.

New York, staden som aldrig sover, sover du egentligen?

– Ja, jag sover. Jag går faktiskt och lägger mig ganska tidigt, men när man bor i East Village och har lagt sig i sin säng så känns det som om att det står en massa människor i rummet och dricker öl. Men jag har vant mig nu. Jag gillar att gå upp tidigt på morgnarna eftersom det är så vackert här vid den tidpunkten på dygnet och jag vill njuta av dagarna här.

Utbudet är enormt i New York, några favoritställen du kan rekommendera, för partaj-sugna människor som åker över?

– En av mina favoritrestauranger heter Baltazar och ligger på Spring Street, nära Broadway, ett trevligt ställe att hänga på.

Ground Zero, vad har du förhållningssätt till den platsen?

– När 9/11 hände så satt jag och skrev låtar med två amerikaner så det blev en väldigt stark upplevelse. Jag upplevde deras oro och det kändes så nära. Händelsen har ju påverkat hela världen så själva platsen är ju en påminnelse om det.

Har du egentligen någon tidning och i så fall vilken, eller läser du på nätet?

– Jag läser olika tidningar på nätet, både amerikanska och svenska. *New York Times* söndagstidning kan hålla en syselsatt i dagar.

En coverplatta, är det något du funderat på under en längre tid eller var det tillfälligheter som gjorde att du började fundera i dessa banor?

– Jag har alltid gillat samarbeten. Det är inspirerande att se hur andra människor jobbar och närmar sig en låt. Det utvecklar mig som artist.

Är det du själv som valt allt material?

– Ja det mesta, men en del av låtarna har jag valt ut tillsammans med Lars Halapi som producerat plattan.

110 veckor på svensktoppen, handen på hjärtat, är du trött på att sjunga Guldet blev till sand?

– Jag är inte trött på den eftersom jag faktiskt inte sjunger den speciellt ofta, högst ett par gånger per år. I år blir det ingen gång alls. Jag försöker att värda den så mycket jag kan.

Du har aldrig funderat på att fråga Björn & Benny om de skulle vara intresserade av att göra en renodlad popplatta tillsammans med dig?

– Nej, det har aldrig varit aktuellt.

Första singeln är Travis Sing, som är en duett med Kate Pierson från B 52's. Hur kom du till att tänka på Kate, var det hennes tidigare duetter med Iggy och R.E.M.?

– Nej, jag träffade henne genom en bekant

som heter Amy Ziff som är med i ett band. Vi blev hembjudna till Kate på middag när jag och Lars Halapi var uppe och letade efter studios i Woodstock. Där hamnade vi framför hennes öppna spis på kvällen och sjöng våra låtidéer till skivan. Hon fastnade för Travis låt och jag frågade om hon ville sjunga duett med mig, och hon sa: "Why not, you're a great singer". Jag har alltid beundrat Kate, hon är en fantastisk sångerska.

R.E.M:s "Everybody Hurts", tolkar du också.

– Har alltid varit oerhört förtjust i den låten och funderade länge och väl på hur jag skulle närma mig den. Då kom jag på att den är perfekt som duett och blev glad när Declan O'Rourke ville sjunga den ihop med mig. Jag gör ju en av hans låtar på plattan också.

Flerpartiet av låtarna är vackert vemodiga, är du en melankolisk personlighet?

– Ja verkligen! Jag är ju svensk... Det svenska vemodet du vet!

Du var på yoga hos Kate, en andlig allsångskväll i en tipi i Woodstock, det låter onekligen flummigt!

– Haha, ja det var det, men väldigt kul och trevligt och annorlunda. Dessutom gjorde Gail Ann Dorsey en liten konsert där och det var otroligt kul att höra henne spela.

Woodstock, det känns lite grann som att man bara kan slinka in om och dricka en kopp kaffe hos Robbie Robertson, med flera lite spontant, och att alla känner alla, är det så?

– Ja lite. Folk är väldigt öppna och intresserade av nya människor. Jag tror att alla i bandet, inklusive mig själv, blev otroligt inspirerade av miljön när vi spelade in där. Jag skulle gärna spela in fler gånger i Woodstock. Musiken sätter inga gränser och det känns verkligen där.

Det är ju 40 år sedan Woodstockfestivalen gick av stapeln, märktes det på något vis?

– Nej inte speciellt. Däremot så var det förberedelser för premiären av Ang Lee's Woodstock-film när vi var där. Det var ju i början av juni så det var tidigt på säsongen. Och så var vi ju mest i studion...

Även David Bowies fantastiska basist Gail Ann Dorsey medverkar, har Bowie haft någon betydelse för dig artistiskt?

– Jag tycker att han är en fantastisk sångare och musiker och har givetvis inspirerat mig, även om jag började lyssna på honom ganska sent i mitt liv. Men för mig är han en av de stora.

Det är lite James Dean:sk "Jätten"-känsla på bilden på dig vid postlådan. Är det medvetet?

– Det har du rätt i, det har jag inte tänkt på. Verkligen omedvetet, men va kull! En bra referens, tack för den!

Det hade varit tuftt att se en bild på dig körandes en traktor med lång rattstång som Cal gör i Öster om den.

– Det får bli nästa konvolut!

Hur ofta drömmar du själv om att agera skådespelare?

Ofta, eftersom det är något som jag verkligen vill göra och som jag tror att jag skulle vara bra på. Gärna i filmsammanhang.

Du har ju onekligen de rätta förutsättningar och är van vid att agera spontant och repetera?

– Ja, det har du rätt i.

Har du fått någon konkret förfrågan?

Ja, en och annan... Vi får se vad som händer. Nu kommer plattan, hinner du framträda med albumet innan det är dags för julshowen?

– Jag kommer att göra några tv-framträdanden, men jag kommer även att göra några av dem för första gången på julkonserterna tillsammans med Lars Halapi och bandet. Det ska bli väldigt kul.

Några framträdande i New York med låtarna från nya albumet?

Vi håller på att prata om det, men det blir troligtvis först efter jul.

First you take julkonserterna i Sverige, then you take Manhattan, right?

– Absolutely!